Олександр •

Афонін

safari

сафарі

І день як вимір нашого життя

FOLIO

Сафарі

Олександр Афонін

І день як вимір нашого життя

«Фолио»

2017

ББК 84(4УКР)6

Афонін О. В.

І день як вимір нашого життя / О. В. Афонін — «Фолио», 2017 — (Сафарі)

ISBN 978-966-03-5477-7

У світі, мабуть, не існує людини, яка б не пам'ятала найщасливіших чи найтрагічніших днів свого життя. Але це лише окремі дні. Усі ж інші для більшості людей зливаються у суцільну строкату смугу за вікном рухомого потяга й нічим не відрізняються один від одного. Проте існує дуже незначна когорта людей з особливим поетичним відчуттям світу, яким, мабуть, Всевишнім даровано талант і вміння робити «стоп-кадр» у суцільному потоці буття і наповнювати змістом кожен прожитий день. Вони, на відміну від багатьох, чують, як росте трава, як сміється сонячний літній ранок, як розмовляють під поривами осіннього вітру між собою дерева, як створюють у небі дивовижні образи хмари… До цієї когорти належить і Олександр Афонін — громадський діяч і водночас людина з поетичною душею, для якого кожен день — це цілий Всесвіт, наповнений смислом, красою, любов'ю до життя, котрим він щедро ділиться зі своїми читачами.

ББК 84(4УКР)6

ISBN 978-966-03-5477-7

© Афонін О. В., 2017
© Фолио, 2017

Содержание

В’яже весна теплий день перевеслами… 8
«Зі зливи починається весна…» 8
«В ночи капель не умолкает…» 9
«Пускаю сонце я по колу…» 10
«Надвечір прилетів легенький вітер…» 11
«А ранок нині світлий-світлий…» 12
«Надвечір розполохались ворони…» 13
«Контрастность деревья теряют…» 14
«Ллється повітря холодне і чисте…» 15
«Хай вітер стружку з нас знімає…» 16
«Пью сумасшедшее вино…» 17
«Сьогодні дощик в унісон із потічком про щось шепоче…» 18
«Який був гарний настрій зранку…» 19
«Загляденье, почти что, как летом…» 20
«Ох, ці підступні москалі! Ну як вони уже дістали…» 21
«А водограй і справді грає…» 22
«Холодний вітер шарпає дерева…» 23
«Надвечір небо чисте-чисте…» 24
«Сонечко за гори знов сідає…» 25
«Ніч світла і якась казкова…» 26
«Сумують нині буки і ялиці…» 27
«Іще дрімають сутінки в долині…» 28
«Карпатська ніч по-справжньому весняна…» 29
«Весна немов на гойдалці…» 30
«Хмурое небо, хмурое…» 31
«Рдеют тюльпаны, как праздник, продленный до завтра…» 32
«Все довкола снігом забілило…» 33
«Джерела духу, розуму, моралі…» 34
«Пригорнувшись, за плечі обняти…» 35
«Из окошка мне видна в небе облачном луна…» 36
«Дощить… І цілу ніч дощило…» 37
«Непередбачуваний квітень…» 38
«Все. День возвышенно-напыщенный сошел почти совсем на нет…» 39
«В дворах и узких переулках…» 40
«Дождь поутру со снегом…» 41
«И у каминного огня…» 42
«Про щось своє дощ поночі шепоче…» 43
«Скажіть-но, друзі, чи таке бувало…» 44
«День як день: робота паперова…» 45
«Ох, яке яскраве сонце…» 46
«Весна еще не раздала колоду…» 47
«Колесные считаю перестуки…» 48
«Досель деревьев черные скелеты…» 49
«Вы такое видели? Зацвела сирень…» 50
«Лагідно, ніжно водночас і весело…» 51

«Місяць старий в темнім небі блукає…» 52
«Ну, до свиданья, Южная Пальмира…» 53
Домовик 54
«День був похмурий та, однак, привітний…» 55
«Біло-рожеве море заливає…» 56
«Весняно котрий день буяє…» 57
«Непередбачуваний квітень…» 58
«Алокрылая чайка рассвета…» 59
«А что Одесса? Вроде, как всегда…» 60
«Предпасхальный день…» 61
Київ Великодній 62
«Вже відлунали великодні дзвони…» 63
«Ну, от і знову вишня зацвіла…» 64
«Щось швидко клен вже якось відцвітає…» 65
«Зацвіла знов на городі груша…» 66
«Ах, неужели вишня зацвела…» 67
«Невже і справді вишня зацвіла…» 68
«Із ранку сонечко привітне…» 69
«Неначе потяг продзвеніла злива…» 70
«Травневий день, духмяний, соковитий…» 71
«Я дякую тобі, мій друже Львове…» 72
«Радість із сумом, тривога і збудження…» 73
«Это – не юбилей. Это – просто этап…» 74
«Нині ходить дощ весняний…» 75
«Подкрался майский вечер незаметно…» 76
«Двор, словно чаша, до краев заполнен…» 77
«За що люблю я місяць травень…» 78
«День уходящий разукрасил небо…» 79
«Набубнявіло небо низьке…» 80
«На каштанах вновь вспыхнули свечи…» 81
«Дощ весняний короткочасний…» 82
«Я відчиняю двері в ніч…» 83
«Похмуре небо низько висне…» 84
«Жасминовая ночь… Весенний плотный ливень…» 85
«Бентежний дух весни…» 86
«Все. Місяць травень літа добігає…» 87
«Заблукав десь вітер поміж листя…» 88
«Весна так стрімко в літо перейшла…» 89
«Сегодня желтая луна…» 90
«Чарівним акацій ароматом…» 91
Останній дзвоник 92
«Тьохнув, немов сердечко, ранок нового дня…» 93
«Дождя седая пелена…» 94
«Эх, дороги-дороги… Эх, по жизни пути…» 95
«Я родниковой свежестью утра…» 96
«Сьогодні місто зранку у тумані…» 97
Вже червень перші трави косить 98
«Тепло, тихо… Ранок літній…» 98
«Просто ранок, в спокої і тиші…» 99

«У ніч липневу гріх великий спати…» 100
«Из-за угла выглядывает лето…» 101
«Вранці заступили небо хмари…» 102
«Все небо в білих блискавицях…» 103
«Дощить, дощить… Немов в проріху…» 104
«Купается в волнах заката…» 105
Конец ознакомительного фрагмента. 106

Олександр Васильович Афонін
І день як вимір нашого життя

© О. В. Афонін, 2017
© В. М. Карасик, художнє оформлення, 2017
© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2005

В’яже весна теплий день перевеслами…

«Зі зливи починається весна…»

Зі зливи починається весна…
Потужної, як струмінь водограю.
В свій перший день, мабуть, уже вона
Нам обіцяє гарні урожаї.
Змиває злива залишки зими,
Несе землі і світові обнову.
Із цим дощем оновлюємся й ми,
Щоб жити і життю радіти знову.

«В ночи капель не умолкает…»

В ночи капель не умолкает,
Звенит размеренно в тиши.
Со снегом вместе что-то тает
Внутри измученной души…
И, словно с отогретой почвы,
От бурь и стужи заслонясь,
Уже проклюнулся росточек,
Что даст весной густую вязь
Сомнений противоречивых
И чувств прекрасных высоты,
Творящих сладостное диво
Из счастья, радости, мечты.

«Пускаю сонце я по колу…»

Пускаю сонце я по колу.
Нехай воно весь день сіяє
І світ весняний, що довкола,
Ще швидше квітне і буяє.
То й швидше підуть за зимою
Думки похмурі і невтішні.
Ви ж – переймайтеся весною,
І буде хай ваш день успішним!

«Надвечір прилетів легенький вітер…»

Надвечір прилетів легенький вітер,
Десь іздаля, мабуть, аж з-за Десни.
І стало враз повітря соковитим,
Із присмаком вже справжньої весни,
Із ароматом терпким верболозу,
Що весну супроводжує завжди,
Й солодким, як діток маленьких сльози,
Смаком краплинок талої води.
І все в зірках шатро небес високих,
Без краю і кінця, як і життя,
Раптово повернуло в серце спокій,
А в душу – всі весняні почуття.

«А ранок нині світлий-світлий…»

А ранок нині світлий-світлий
І зовсім вже якийсь весняний.
Жене хмарки легенький вітер,
І сніг все швидше тане, тане…
Все весняне якесь сьогодні.
Не весняні лише думки.
Вони, як і напередодні,
Якісь похмурі і важкі…
А як же ж хочеться розради,
Що зазвичай весна дає.
Але життя немає ради,
Воно, на жаль, таке, як є.

«Надвечір розполохались ворони…»

Надвечір розполохались ворони,
А потім раптом сіли на гілки.
І небо поміж хмар таке червоне,
Як русло вулканічної ріки.
Наявні всі ознаки непогоди,
Що буде завтра, хоч це й не дива.
В цей час такий характер у природи,
Бо рання ще весна, а не жнива.
Та нам лиш треба трошки почекати,
І непогода скоро вже мине.
Зірве весна напівзимові лати
І платтячко із ситцю одягне.

«Контрастность деревья теряют…»

Контрастность деревья теряют,
Зеленым облеплены пухом…
И воздух весна наполняет
Каким-то таинственным духом.
То терпким, то горьким, то сладким,
Что душу так нежно тревожит…
И мысли – как в школьной тетрадке:
«Не надо… А может? Да, может!»

«Ллється повітря холодне і чисте…»

Ллється повітря холодне і чисте
І коливає прозору фіранку.
Нині весна знов гуляє по місту
І так ходитиме аж до світанку.
На ніч у неї роботи багато,
Що до сьогодні вона не робила:
Хмари із неба за ніч позмітати,
Щоб вранці сонечко всіх нас зігріло.

«Хай вітер стружку з нас знімає…»

Хай вітер стружку з нас знімає,
Ще й обіцяють снігопад,
Весна дорогу добре знає
І не поверне вже назад.
Про відступ буть не може мови!
Так квітень вже лякав не раз.
А я даю вам чесне слово —
Тепло повернеться до нас!
Вітри втечуть за небокраї,
Повідступають холоди…
Ще дні щасливі нас чекають,
Весна ж бо в душах назавжди!

«Пью сумасшедшее вино…»

Пью сумасшедшее вино
С весны роскошным ароматом…
День – словно старое кино,
Что видел я уже когда-то.
Ему уже так много лет,
Что сосчитать их невозможно!
Но этих лет я даже след
Стер нынче ночью осторожно.
И, как тогда, я пью вино,
Что разлила весна случайно.
Со вкусом юности оно
И радостью, а не с печалью.

«Сьогодні дощик в унісон із потічком про щось шепоче…»

Сьогодні дощик в унісон із потічком про щось шепоче.
Можливо, про короткий сон в ці весняні прозорі ночі.
А може, про складне буття й про те, що з нами далі буде,
А ще, що в вихорах життя весну не помічають люди.
Не помічають ту красу, що кожен рік вона дарує:
Як розпліта верба косу, як ранок фарбами чарує…
Не чують радісних пісень пташок у тиші світанковій
І все стрімкіше, що не день, втрачають віру в чесність слова.
І як руйнуються святі ще нещодавно ідеали,
Як світлі мрії і думки в людей політики забрали.
Ні, то, мабуть, свої думки я хочу в шепіт цей вписати…
А дощ з потічком не такі! Вони шепочуть: «Спати, спати…»

«Який був гарний настрій зранку…»

Який був гарний настрій зранку,
Та я набравсь за день дурні…
Тепер і думай до світанку,
А так не хочеться мені!
Однак сказати, друзі, хочу,
Хоча цей день мене дістав —
Коли котився він до ночі,
Я спалах сонечка спіймав!
Весна, скажу я вам, – це диво
І фору дасть усім дивам!
От захід сонця – так красиво!
Мені сподобався… А вам?

«Загляденье, почти что, как летом…»

Загляденье, почти что, как летом
Эти краски вечерней зари…
И, приняв у нее эстафету,
На бульваре зажглись фонари.
Вновь они, как вчера, спорить будут
С звездным небом… Всю ночь напролет.
Вероятно, рассвет их рассудит
Вместе с солнцем, что утром взойдет.

«Ох, ці підступні москалі! Ну як вони уже дістали…»

Ох, ці підступні москалі! Ну як вони уже дістали!
Ось днями грози й холоди до нас з Московії прислали.
Якщо не так, то хоч отак, та однаково їм не йметься…
Але Всевишній дав нам знак, що все лихе для нас минеться.
Весну не можна зупинить, її хода завжди невпинна.
І їм пора вже зрозуміть: ми переможем неодмінно!

«А водограй і справді грає…»

А водограй і справді грає!
Куди не йдеш, а він дзвенить.
І день, і ніч не замовкає,
Ні на хвилину, ні на мить.

І спів цей так приємно чути
У весняні погожі дні.
І хочеться щасливим бути,
Мабуть, не тільки лиш мені.

Щоби ловити подих вітру,
І промінь сонячний ясний,
І дякувати цьому світу
За те, що є ти й що живий.

За Божий дар оцей величний:
За право чути, бачить, жить!
Хай водограй співає вічно
І не змовкає ні на мить!

«Холодний вітер шарпає дерева…»

Холодний вітер шарпає дерева
І розгортає хмар товстий сувій.
Чомусь сьогодні схожий він на лева,
Що зранечку голодний й дуже злий.
То зареве, немовби навіжений,
А то заскиглить, наче кошеня.
Увечері він був такий блаженний,
А от сказився нинішнього дня.
І чим йому весна не догодила,
Що стільки в ньому зараз люті й зла?
Чи, мо’, не так вночі його любила,
Чи взагалі, можливо, не прийшла?..
Ох, весно-весно, чом не кажеш очі?
Прошу, зміни складний характер свій
Й холодний вітер ніжно, по-жіночі,
Ти обніми й цілунками зігрій.
Бо він не злий, йому бракує ласки,
Якої ти, напевне, не дала…
Перетвори цей холод в ніжну казку,
Бо нам усім так хочеться тепла.

«Надвечір небо чисте-чисте…»

Надвечір небо чисте-чисте…
Невже і справді вже тепло?
Зірки у небі – як намисто,
Бо хмар неначе й не було.

І вітер вщух. Чи десь дрімає?
Чи весна його пригорта?
Карпатська ніч вже підступає,
Спокійна, втішена, свята.

«Сонечко за гори знов сідає…»

Сонечко за гори знов сідає,
І міняє небо колір свій…
Небосхил багряно так палає,
Хоча щойно був ще голубий.

Сутінки стікають з полонини
З стрімкістю старезного коня…
Затихає в лісі спів пташиний,
Чутий упродовж усього дня.

Морок швидко поглина долину,
Ніч наступить скоро вже – за мить.
Все змовкає. Тільки без зупину
Потічок у сутінках дзвенить.

Що співає він там проти ночі?
Пісня його вічна про кого?
Він співа про почуття дівочі,
Що чека коханого свого.

І всю ніч він буде так співати,
Бо в весняну пору не до сну,
Щоб колись, хто любить, міг згадати
Дивовижну ніч цю весняну.

«Ніч світла і якась казкова…»

Ніч світла і якась казкова…
Хоча й не світять ліхтарі,
Та місяця великий човен
Пливе по небу угорі.
Серед зіркового намиста
Шукає нові береги
І заливає сяйвом чистим
Все, наче повінь, навкруги.
Далеко він від цього світу,
Тому й не може зрозуміть,
Як можуть люди в ньому жити
І так страшенно не любить.

«Сумують нині буки і ялиці…»

Сумують нині буки і ялиці,
Бо сніг прийшов сьогодні і в Карпати.
А сніг є сніг, і, власне, без різниці,
Чи він дрібненький йде, а чи лапатий.
Й похмуре небо зависа низенько,
Й вершини гір геть хмарами повито.
Здається, знову десь зима близенько,
Й стає від цього якось сумовито.

«Іще дрімають сутінки в долині…»

Іще дрімають сутінки в долині,
Та за горами сонечко встає,
Й в високе небо, як і вчора, синє,
Своє проміння золотаве ллє.

Густе повітря чисте і прозоре.
Здається, що потічок струменить.
Лісів, ще голих, безкінечне море
Пташиним співом зранечку дзвенить.

Тутешній день, спокійний і неспішний,
Ясним промінням в вікна загляда.
Хай буде він для нас усіх успішним
Й солодким, як з карпатських рік вода!

«Карпатська ніч по-справжньому весняна…»

Карпатська ніч по-справжньому весняна…
Щось за вікном шепоче потічок.
Між темних схилів жовті каравани
Пливуть у даль численних зірочок.

Тут справжнє все, яскраве, чисте, миле.
В бруньках духмяних вже кипить життя…
І світ здається мирним, світлим, щирим,
І розпинають душу почуття.

«Весна немов на гойдалці…»

Весна немов на гойдалці
Літа туди-сюди.
То нас теплом порадує,
То знову холоди.
То сонцем в очі бризкає,
То хмарок нажене,
Та, сподіваюсь, гойдалка
Ця скоро вже мине.
І скоро вже ранесенько
Плесне в вікно блакить,
І день новий піднесено
Піснями задзвенить.

«Хмурое небо, хмурое…»

Хмурое небо, хмурое,
Но без дождя пока…
Серая нынче улица,
Серые облака.
Но на газонах просится
К солнцу травинок пух,
А над землею носится
Терпкий весенний дух.

«Рдеют тюльпаны, как праздник, продленный до завтра…»

Рдеют тюльпаны, как праздник, продленный до завтра.
Сохнут тарелки и рюмки на полке посудной…
Будничным утром поставлю на стол себе завтрак,
Кашу-овсянку – в сравнении с праздничным, скудный.
Выйду из дома под меленький дождь моросящий.
Хлопнут парадного двери, заставив меня оглянуться…
Да, снова будни, но праздник-то наш настоящий
В том, что любимые с нами и в будние дни остаются.

«Все довкола снігом забілило…»

Все довкола снігом забілило…
То, виходить, що весни нема?
Лиш асфальтних вулиць чорне тіло
Нам шепоче: «Це вже не зима!
Не лякайтесь снігу, ради Бога,
Сонечко його розтопить вмить!
Бо весну, що вийшла на дорогу,
Неможливо ні за що спинить!»

«Джерела духу, розуму, моралі…»

До 150-річного ювілею Національної парламентської бібліотеки України

Джерела духу, розуму, моралі,
Усе, що людством створено в віках,
Що назавжди вкарбовано в скрижалі,
Тримаєте сьогодні ви в руках.
Ви завжди між минулим і майбутнім
І споконвіку людям несете
Те, що для них в житті є справді сутнім:
Високе, мудре, щире і святе.
В ваших руках свята і вічна книга —
Найрозумнішій винахід творця.
Це – криголам, що зла руйнує кригу,
Й дух, що добром наповнює серця.
І ваша праця зовсім не буденна,
Ви творите суспільство і людей,
Бо, як завжди, на вістрі сьогодення,
Серед подій бурхливих та ідей.
В ваш ювілей я голову схиляю.
Ви – майбуття щасливого творці!
Несуть нам щастя те, яке чекаєм,
Книжки, що ви тримаєте в руці!

«Пригорнувшись, за плечі обняти…»

Пригорнувшись, за плечі обняти
І на вушко щось ніжне шепнути,
Зрозуміти, як значить багато
Буть коханою просто почутим.

Заглянути у сяючі очі
І побачити усміх легенький,
І відчути, як щастям жіночим
Під долонею тьохне серденько.

Заспіває, здіймаючи груди,
Щоб зірватись на ноті високій…
Хай у вас, милі, все оце буде:
Ніжність, пристрасть, кохання і спокій.

Почуттів життєдайная сила
Хай наповнює знову і знову.
Вам усім, неймовірно красивим,
Миру, щастя, достатку й любові.

«Из окошка мне видна в небе облачном луна…»

Из окошка мне видна в небе облачном луна.
Как огрызок желтый сыра однобокая она.
Как-то мне и невдомек, кто ее погрызть так мог?
И в таком недоуменьи я совсем не одинок.
Вон соседский старый кот вверх глядит, разинув рот.
То ли так от удивленья, то ль совсем наоборот.
Даже наш дворовый пес вдруг завыл, задравши нос.
Почему луна такая, и для пса теперь вопрос.
Это вам не ерунда! Это – целая беда!
Ведь с погрызенной луною ни туда и ни сюда…
Я вот дедушку спрошу, книжки переворошу
И все «лунные» вопросы завтра точно разрешу!
А сейчас пора в кровать, потому что нужно спать,
Чтобы завтра вечерочком мне луну не прозевать.

«Дощить… І цілу ніч дощило…»

Дощить… І цілу ніч дощило.
Й така відчутна прохолода…
Якісь думки «розм'яклі» й тіло,
Та добре, що не на роботу.
Учора думав, що пройдуся,
Та в дощ не тягне щось гуляти.
Книжками зараз обкладуся
І буду цілий день читати.

«Непередбачуваний квітень…»

Непередбачуваний квітень,
Хоч і, можливо, як завжди,
Вкривав в Карпатах снігом квіти,
Ще й обіцяє холоди.

Ну зовсім не стійка погода!
А нам так хочеться тепла.
Хай хоч би на свята природа
До нас прихильною була.

«Все. День возвышенно-напыщенный сошел почти совсем на нет…»

Все. День возвышенно-напыщенный сошел почти совсем на нет.
И с днем контрастен ненасыщенный настольной лампы мягкий свет.
В тиши полуночной чувствительной я подгоняю этот миг,
Такой волшебный и волнительный, знакомства с «кучей» новых книг.
Они приятно пахнут краскою, их тайна для меня нова…
Надеюсь я, что станут сказкою в них размещенные слова.
Вот, познакомиться с сюжетами пришла счастливая пора,
И наслаждаться их секретами, возможно, буду до утра.

«В дворах и узких переулках…»

В дворах и узких переулках
Весна с утра уже гуляет
И в тишине рассветной гулкой
Деревья в листья одевает.
Она их венчиком взбивает
До радостной зеленой пены,
Цветеньем белым заправляя
Коктейль изысканный весенний.

«Дождь поутру со снегом…»

Дождь поутру со снегом,
Хоть, вроде бы, весна…
Между землей и небом
Зависла пелена.
В пальто и под зонтами
Скукожился народ.
Весна сегодня с нами
Плывет, а не идет.
Этот апрель-проказник
Так шутит каждый год —
Нас холодом подразнит
И вновь к теплу придет…

«И у каминного огня…»

И у каминного огня,
Дождю за окнами внимая,
Снимаю я усталость дня
Холодного, так как для мая.
А дождь без умолку шумит.
Как осенью… Похоже очень.
Давно уже вокруг все спит.
И вам, друзья, спокойной ночи.

«Про щось своє дощ поночі шепоче…»

Про щось своє дощ поночі шепоче
І не змовкає навіть ні на мить.
В квітневій тиші дощової ночі
Дрімає місто, але ще не спить.
Хоча згасають вікна вже поволі,
Та досить рясно ще горять вогні.
За кожним з них своя окрема доля,
Своя душа у кожному вікні.
Їх полічити, мабуть, неможливо.
Та і навіщо їх би я лічив…
Лиш побажати хочу вам щасливих,
Весняних, світлих і солодких снів.

«Скажіть-но, друзі, чи таке бувало…»

Скажіть-но, друзі, чи таке бувало?
Бо я скажу: «Такого не було,
Щоб в середині квітня так буяло,
Так пишно зеленіло все й цвіло».

Колись в селі чекали Миколая,
Щоб розпочати справжній вже посів.
І в травні ще морозило, я знаю,
Бо в ті часи я був уже, я жив.

Лиш на початку травня ще несміло
Колись листочки виглядали в світ.
Життя природу, як і нас, змінило —
Чимало з тих часів минуло літ.

Тому й у квітні літечко стрічаєм.
До цього якось вже звикаєм ми.
Лише спитати хочу: «Хто з вас знає,
Як скоро ми позбавимось зими?»

«День як день: робота паперова…»

День як день: робота паперова
І дзвінки… Усі і не злічить.
Та про наболіле лиш розмови…
А весна за вікнами кричить
Різнобарвним голосом пташиним:
«Кинь роботу і мерщій сюди!
Під склепіння неба синє-синє,
До Дніпра блакитної води…
Поспішай, бо радість ця минає.
Не помітиш, як й життя мине».
Ти вважаєш, весно, я не знаю?
Чи бажаєш здивувати чимсь мене?
І не тільки я, про це з нас кожен знає.
Ось, до тебе я уже спішу!..
Подумки… Часу ж не вистачає,
Бо я чергову дурню пишу.

«Ох, яке яскраве сонце…»

Ох, яке яскраве сонце,
Яке небо чисте!
Ходить квітень, походжає
Розбудженим містом.
Загляда в усі шпаринки,
Стука у віконця,
Щоби люди їх відкрили
І впустили сонце.
І не тільки у домівки,
А й у власні душі,
Щоб вітрильник сподівання
В душах з місця зрушив,
Щоб весняний теплий вітер
Напинав вітрила,
Щоб думки, щасливі, світлі,
Набирали сили.
Бо людині без надії —
Як птахам без неба.
Треба вірить, треба мріять,
Треба, треба, треба…

«Весна еще не раздала колоду…»

Весна еще не раздала колоду,
По-прежнему пока тасует карты…
Поэтому такая вот погода:
В ней что-то от апреля и от марта.
Хотя, но это только между нами,
Мне в поезде сказала так ворожка:
«Весна на днях пойдет уже тузами,
Осталось подождать совсем немножко…»
Ох, поскорей бы, ведь тепла так мало!
Мы ж заждались давно уже тепла…
И не тузы весна бы пусть сдавала,
А лучше с дамы, как по мне, зашла.

«Колесные считаю перестуки…»

Колесные считаю перестуки.
На тысячи давно пошел их счет.
Казалось, усыпляющие звуки,
Но сон ко мне, что странно, не идет.
Переизбыток, может, впечатлений
Лишил меня в дороге нынче сна?
Хоть возраст мой-то вовсе не весенний,
Но больно уж красивая весна.

«Досель деревьев черные скелеты…»

Досель деревьев черные скелеты
Вдруг как-то быстро стали «опушаться».
Весна, апрель, понятно, что не лето,
Но к Пасхе обещают плюс шестнадцать…
Уже набухли почки на каштанах,
И тополя развесили сережки.
Люблю их аромат горчаще-пряный…
Ах, милые мои «сороконожки»!
Все ярче солнце, небо – выше, выше.
И дали стали радостно ясны…
И птичий звон все четче в парке слышен
Симфонией взрослеющей весны.
Мир черно-белый краски обретает,
Тонуть в их буйстве начинает взгляд.
Благая весть вновь в воздухе витает,
Как куличовый Пасхи аромат.

«Вы такое видели? Зацвела сирень…»

Вы такое видели? Зацвела сирень.
Славно начинается нынешний-то день.
Вон каштана вспыхнула первая свеча,
Белым цветом пенятся слива, алыча.
И стоит черемуха, тоже вся в цвету.
Запахи пьянящие слышно за версту.
Аромат цветения наполняет грудь,
Лепесточки белые устилают путь.
И тревожно-радостно как-то на душе,
Будто не апрель еще, словно май уже.
Так весна торопится! Знать бы хоть куда.
Чай, еще апрельские будут холода.
Морозцом побаловать может даже май,
Но на них, красавица, больно не серчай.
Ты ведь «заневестилась» раньше, чем всегда.
Ну да Бог помилует – и уйдет беда.
А весне-то надобно, видимо, лететь,
Чтобы к Пасхе радостной отцвести успеть.

«Лагідно, ніжно водночас і весело…»

Лагідно, ніжно водночас і весело
В'яже весна теплий день перевеслами.
З гілочок тонких із пухом зеленим
Верби, берези, тополі і клена.
Неба блакиттю прозорою втішена,
Ходить босоніж уже поміж вишнями.
Стелеться вранішнім легким туманом
Із ароматом ні з чим незрівнянним.
Вже потеплілими раптом ночами
Очі її палко сяють зірками.

«Місяць старий в темнім небі блукає…»

Місяць старий в темнім небі блукає,
Зірочок юних у гості гукає.
А ті регочуть до ранку з старого:
«Прийдемо, прийдемо до молодого!»
Місяцю сумно, сховався у хмари,
Бо розгубив він юнацькі вже чари…
Зірочки! Годі ж бо з нього сміятись!
Прийде час в місяця вам закохатись.
Бо, на відміну від роду людського,
Місяць до юності знає дорогу.

«Ну, до свиданья, Южная Пальмира…»

Ну, до свиданья, Южная Пальмира!
Ты, как всегда, была ко мне добра
И снова очень щедро одарила
Волною задушевного тепла.
Ты, как никто, умеешь незаметно
Снимать налет житейской суеты
И пеньем волн и дуновеньем ветра
Рождать в душе прекрасные мечты.
Не устаю тобою восхищаться,
Иронией твоей и красотой.
Мне все трудней с тобою расставаться,
Одесса, город милый и родной!
Но буду я всегда к тебе стремиться.
Ты, как икона, радостно светла!
Ну, до свиданья, Южная столица!
Желаю тебе мира и тепла!

Домовик

Ніч на дворі. Тиша й спокій,
В'язкий морок у кімнаті.
Ходиків ритмічний цокіт,
Наче ходить хтось по хаті.
Меж у темряви немає,
Навіть рук своїх не бачу.
Щось у пам'яті зринає
Дуже давнє, ще дитяче…
Якось й слух так загострився,
Плед під боки підтикаю,
Раптом домовик з'явився
Та у темряві блукає?
Він великий, волохатий…
Ще й страшний, мабуть, до того.
Ходить, ходить він по хаті,
Ну а потім – хвать за ногу!
Хоч старий, а те, дитяче,
Згадую і посміхаюсь.
Це все так, але, одначе,
Дай під пледом заховаюсь.

«День був похмурий та, однак, привітний…»

День був похмурий та, однак, привітний.
Й лише надвечір дощик покропив…
Перед вікном хитається від вітру
Заквітчане гілля старезних слив.
Після дощу пелюстки забілили,
Неначе снігом, землю навкруги.
І квітів аромат, набравшись сили,
Вже втратив свої звичні береги.
Він стрімко так вливається в кімнату,
Через вікно потужно струменить…
А я пливу у хвилях аромату,
І щось у серці радісне бринить.

«Біло-рожеве море заливає…»

Біло-рожеве море заливає
Світ весняний від краю і до краю.
І справді, уже слів не вистачає,
Щоб передати те, що відчуваю.

Жага шалена, наче птах, злетіти
Над неозорим цим квітучим раєм.
Не дихати повітрям, його пити
Як напій чарівний, що окриляє.

Дарує сили жити і наснагу
До творення щасливого, людського,
Біль забирає і тамує спрагу
В тих, хто долає непросту дорогу.

Тому прошу тебе не поспішати.
Ти чуєш, Весно? Я тебе благаю!
Хоч людям Богом не дано літати,
Та подумки з тобою я літаю.

«Весняно котрий день буяє…»

Весняно котрий день буяє
Книжкове в Арсеналі свято.
Хто там ці дні не побуває,
Той буде сильно жалкувати.

Ідіть із друзями, з сім'єю
Туди, де нині свято слова,
Бо книга сутністю своєю
То є знання, життя основа.

Вона, як друг, розповідає
Про все, що в цьому світі сутнє.
Того ж, хто книжки не читає,
Незавидне чека майбутнє.

«Непередбачуваний квітень…»

Непередбачуваний квітень
Знов забира у нас тепло.
Удень було ще майже літо,
А вже надвечір понесло
У піднебессі ситі хмари,
І вітер люто стугонить.
Верни свої нам, весно, чари!
Але вона вже, мабуть, спить…

«Алокрылая чайка рассвета…»

Алокрылая чайка рассвета
На востоке зажгла горизонт,
И апрельское утро, как летом,
Раскрывает небес синий зонт.
Ярче, ярче становятся краски
В колокольной почти тишине.
Снова солнце, волшебник из сказки,
Добрых сил добавляет весне.
Новый день по Одессе шагает,
И те чувства, что в сердце ношу,
Я словами в молитву слагаю
И у Бога лишь мира прошу.

«А что Одесса? Вроде, как всегда…»

А что Одесса? Вроде, как всегда.
Улыбки, солнце, море… – все здесь рядом.
Да, многие видал я города,
Но для меня Одесса – как награда.

Для чувств моих не отыскать слова.
Она чарует красотой своею.
Ее душа всегда во мне жива,
Я на всю жизнь уже сроднился с нею.

Мне близок дух двух славных городов,
Куда всем сердцем буду я стремиться.
Это прекрасный, вечно юный Львов
И ты, Одесса, юмора столица.

«Предпасхальный день…»

Предпасхальный день…
Небо – как в раю!
Щедро раздает синеву свою.
Солнышко течет золотой рекой.
День – как благодать: тишина, покой.
А во всех домах круговерть забот —
Собирает стол к празднику народ.
Пахнут куличи, крашенки горой.
Где тут тишина, где уж тут покой?
На плите шкварчат с мясом колбаса…
Ох, и будет стол – просто чудеса!
Нынче все в трудах – те, кому не лень.
Праздник-то какой – ВОСКРЕШЕНЬЯ день!

Київ Великодній

Наш Київ – писанка сьогодні!
Яких тут тільки фарб нема!
Хоча іще напередодні
Лякала снігом нас зима.
Однак хода весни невпинна.
Що їй ці вибрики зими?
І, як весна, пренеодмінно
Всі зими переможем ми!

«Вже відлунали великодні дзвони…»

Вже відлунали великодні дзвони
І день новий лаштунки підніма.
Є особливі вічності закони,
Хоча для нас-бо вічності нема.
Усе таке мінливе, швидкоплинне,
День – лише іскра в полум'ї буття.
Цінуй його, бо він – єдиний вимір,
Яким ми визначаємо життя!
Бо лише він нам радість обіцяє,
Грайливу, щиру – наче цуценя…
А от для щастя все ж не вистачає
Завжди якогось одного лиш дня…

«Ну, от і знову вишня зацвіла…»

Ну, от і знову вишня зацвіла —
Це українське диво споконвічне…
Хоча весна щось рано залила
Вишневим цвітом всі двори столичні.
Над ним так бджоли весело гудуть,
А от хрущам, мабуть, ще ранувато.
І плугарі чомусь з полів не йдуть,
Та й не співають ввечері дівчата…
Нові часи, й життя зовсім нове…
Але, як в давнину, так і донині,
Шевченка вишня у душі живе
Як вічний символ щастя в Україні.

«Щось швидко клен вже якось відцвітає…»

Щось швидко клен вже якось відцвітає
Й свій жовтий цвіт розносить навкруги…
Та юний лист зеленим морем грає —
Білястих хмар змиває береги.
Легенький вітер котить ніжні хвилі,
Й вони зникають в синій далині…
Які ж натхненні і безмежно милі
Оці духмяні, ці квітневі дні!
В них мимоволі розтають тривоги,
Думки приходять світлі й почуття.
І кличуть знов, як в юності, дороги,
І в нескінченність віриш знов життя.
І серце знов так повниться любов'ю,
Що обійняти хочеться весь світ,
Який вирує молодою кров'ю,
Що й забуваєш, скільки тобі літ.

«Зацвіла знов на городі груша…»

Зацвіла знов на городі груша,
Вся немов облита молоком.
І лікує наболілу душу
Заметіль квітнева за вікном.

Незрівнянний аромат цвітіння
Відчувають, мабуть, всі світи.
У холодну пору, вже осінню,
Будуть груші в пам’яті цвісти.

А коли морозні заметілі
Вкриють снігом у садку гілки,
Буду думать, що летять то білі
З груш старих духмяні пелюстки.

«Ах, неужели вишня зацвела…»

Ах, неужели вишня зацвела?!
И как в апреле у нее так вышло?
Вчера совсем ведь голою была,
А нынче в одеяньи белом пышном.

В цвету она безумно хороша,
Словно в фату невеста завернулась,
Хоть и не время. Но щемит душа,
Как будто к нам опять зима вернулась.

«Невже і справді вишня зацвіла…»

Невже і справді вишня зацвіла?!
Отак одразу, дужо, рясно, пишно.
Ще вчора зовсім голою була,
А нині вигляда отак розкішно.

Адже для вишні зовсім ще не час.
Вона ж із травня в квітень перебігла.
Весна потішить вирішила нас?
Ні, то Всевишній нас так любить, бігме!

Квітує, хоч і листя ще нема,
Мов дівчина, що в біле одягнулась.
А враження таке, що це зима
Не снігом, цвітом знову повернулась.

«Із ранку сонечко привітне…»

Із ранку сонечко привітне
І небо синьої води.
За зеленню – уже все літнє,
Та світанкові холоди
Невимушено нагадають,
Що лише квітень на дворі,
І через тиждень лиш заграють
Ще великодні дзвонарі.
Тому й не треба поспішати
Радіти зелені беріз,
Бо травень може нас дістати
Нічним морозом ще до сліз.

«Неначе потяг продзвеніла злива…»

Неначе потяг продзвеніла злива
І у нічну помчала далину.
Зелений сад, весь мокрий і щасливий,
Святкує теплу зливу весняну.
Він потопає в цвіту ароматах,
Як у парфумах, що цей дощ розлив.
Весняна злива – це і справді свято
В найкращому з існуючих світів.

«Травневий день, духмяний, соковитий…»

Травневий день, духмяний, соковитий,
Немов густе настояне вино,
Яке стікає по зелених вітах
У навстіж вже відчинене вікно.

Цвіте бузок, каштани шаленіють
І струменить черемухи нектар…
Це час, коли народжуються мрії, —
Всевишнього святий, безцінний дар.

«Я дякую тобі, мій друже Львове…»

Я дякую тобі, мій друже Львове,
За ці травневі три святкові дні.
Вони були по-справжньому чудові
Й сподобались, мабуть, не лиш мені.

Тебе я в різні пори пам’ятаю,
Та ти найкращий в пору весняну.
Пора додому… І собі бажаю
З тобою стріть ще не одну весну.

«Радість із сумом, тривога і збудження…»

Радість із сумом, тривога і збудження…
Їду сьогодні у зону відчуження.
Туди, де дитинство моє розпорошене
В травах так щедро вже стронцієм зрошених.
Туди, де стоять старі сосни нахилені
Над рідних і близьких святими могилами.
У місце, що в пам’яті буде до скону,
Із страшною чорною назвою ЗОНА.

«Это – не юбилей. Это – просто этап…»

Николаю Ивановичу Сенченко посвящается

Это – не юбилей. Это – просто этап.
Просто веха в пути под небесною крышей.
Это – лестница жизни, а попросту – трап,
По которому лезем мы выше и выше.

И с высот этих наших мы смотрим на свет
Взглядом возраста четче и как-то острее.
И с вершины уже нами прожитых лет,
Полагаю, что стали добрей и мудрее.

С нами в споре любым оппонентам сложней,
Кто моложе и опыта меньше имеет.
Мы проверили знания жизнью своей,
И не всяк с нами в споры ввязаться посмеет.

Наши годы как благо должны мы ценить,
Что и так уже щедро нам дадены Богом.
Важно то, что есть силы и жить, и творить,
И идти твердым шагом житейской дорогой.

«Нині ходить дощ весняний…»

Нині ходить дощ весняний
Заквітчаним містом,
Засипає його рясно
Водяним намистом.
На квіточках осідають
Маленькі краплини
І постукують тихенько
В металеві ринви.
Вимивають чисто-чисто
Вулиці, бульвари,
Засівають пелюстками
Парки й тротуари.
Дощ травневий – то є благо,
А зовсім не диво.
Київ навіть в день похмурий,
Мов юнак, красивий.
Задивився він на себе
В дзеркало Дніпрове…
Моє вічно юне місто,
Ти завжди чудове!

«Подкрался майский вечер незаметно…»

Подкрался майский вечер незаметно.
Исчезло солнце и пропали тени.
И так внезапно, дуновеньем ветра,
Плеснуло тонким запахом сирени.
То день прошедший, что пылал так ясно,
Наколдовал волшебный этот вечер,
А он для ночи, как любовник страстный,
Зажег цветов сирени нежной свечи.
И тает ночка в их благоуханьи,
Ведь майский вечер ловелас известный…
Себе податься, что ли, на свиданье,
А то в груди вдруг стало чувствам тесно.

«Двор, словно чаша, до краев заполнен…»

Двор, словно чаша, до краев заполнен
Цветущих вишен пьяным ароматом.
И, вне сомнений, эти дни мы вспомним
В далеком нашем будущем, когда-то.

Мы вспомним утро в сладкой полудреме,
Когда народ уехал заниматься.
Тогда лишь мы остались в этом доме
Да два кота, что так умеют драться.

Во двор веранды настежь дверь открыта,
И даже в спальне нежный запах слышен.
Мы друг для друга – все и всё забыто —
В волнах любви, как в аромате вишен.

«За що люблю я місяць травень…»

За що люблю я місяць травень?
За уособлення весни!
За ці, такі розкішні, трави,
За ночі теплі і ясні…
За перші солов'їні пісні
І за заквітчані сади.
За те, що синє небо висне
У лоні чистої води.
За хміль, розлитий у повітрі,
Що навіть подих перейма…
За те, мабуть, що в цілім світі
Пори щасливіше нема.

«День уходящий разукрасил небо…»

День уходящий разукрасил небо
В немыслимые алые тона,
Даря нам ощущенье сладкой неги,
На что способна только лишь весна.
Газона зелень, пруд, деревья сада
Приобрели пурпурно-нежный цвет.
Лишь солнца луч по краешку ограды
Оставил желтый, а не алый след.
И вслед за света сумасшедшим всплеском,
Средь постепенно тающих теней,
Зашелся звонкой радостною песней
Певец весны бессменный – соловей.
Он, как волшебник, принял эстафету
От майского сгорающего дня…
Весна уходит, отдавая лету
Всю пылкость чувств закатного огня.

«Набубнявіло небо низьке…»

Набубнявіло небо низьке
Й сховалось сонце. Не пече…
Здається, дощ вже близько-близько,
От-от із хмари потече.
Птахи принишкли, парк і квіти…
Не дощ, здається, а гроза!
Ось гуркотнуло… Свиснув вітер
І… впала дощова сльоза.

«На каштанах вновь вспыхнули свечи…»

На каштанах вновь вспыхнули свечи
Средь темнеющей быстро листвы.
В город входит задумчивый вечер
По ковру еще юной травы.

Шум бульваров, что мощной волною
Бушевал, уже сходит на нет.
Время отдыха, время покоя
Зажигает в домах желтый свет.

Накатила такая усталость.
Не спасло даже то, что весна…
Но совсем уж немножко осталось
До блаженного времени сна.

«Дощ весняний короткочасний…»

Дощ весняний короткочасний
Прошелестів зеленим листом,
І знову з неба сонце ясне
Проміння сипле, мов намисто.
Поміж хмарок воно сміється,
Та ще і мружиться лукаво…
Вам все в роботі хай вдається,
Бо день вже видався на славу!

«Я відчиняю двері в ніч…»

Я відчиняю двері в ніч,
Іще травневу і вологу,
У небо, де мільйоном свіч
Горять зірки, мов очі Бога.
У ту безмежну далину
Порівняно із нашим світом…
І, проводжаючи весну,
Готуюся зустрітись з літом.

«Похмуре небо низько висне…»

Похмуре небо низько висне,
Неначе зовсім не весна.
Сезон дерев цвітіння вийшов —
Цвіте одна лиш бузина.

Хоча і літа ще немає,
Весни зосталось дві доби,
Однак воно вже наступає —
Он, кажуть, що пішли гриби.

Дозріли в лісі вже суниці,
І трави косять косарі.
А літо зайде у світлицю
Вже післязавтра, на зорі.

«Жасминовая ночь… Весенний плотный ливень…»

Жасминовая ночь… Весенний плотный ливень
Промчался звоном струй. И снова тишина…
Забыться б и забыть в неведеньи счастливом
В жасминовом раю, что принесла весна.
Невзгод, забот, тревог снять жесткие вериги,
Вернуть забытых лет утраченный покой.
Но не дано. Давно он стал страницей книги,
Той, что прошедший век уже унес с собой.
А новый век летит, гремя на рельсов стыках,
И нет покоя в нем, его здесь не найти…
Вот только лишь жасмин да окна в лунных бликах
Напомнили мне вновь о пройденном пути.

«Бентежний дух весни…»

Бентежний дух весни
Ще десь блукає світом,
Та вже всі наші сни
Наповнюються літом.

І сонячний цей день
Нам літо обіцяє…
То є весна ще десь?
Чи вже її немає?

Он липа як цвіте,
Й тополя білить пухом.
Весна іще… Проте
Вже пахне літнім духом.

«Все. Місяць травень літа добігає…»

Все. Місяць травень літа добігає,
Дерева одягнувши у листки.
Тому весна так щедро розсипає
По тротуарах білі пелюстки.

Тож що не день, то червень ближче, ближче…
Пора приходить літечка свята.
І десь на верховітньому «горищі»
Зозуля вже рахує нам літа.

«Заблукав десь вітер поміж листя…»

Заблукав десь вітер поміж листя
Й зовсім не тривожить спокій ночі.
В темнім небі зорі променисті
Сяють, мов коханих ясні очі…
Вони ще й підморгують лукаво —
Нумо, відшукай між них свої…
В ніч весняну то нелегка справа,
Коли так співають солов'ї.

«Весна так стрімко в літо перейшла…»

Весна так стрімко в літо перейшла,
Хоч травень не добіг ще й середини.
Але вже стільки сонця і тепла,
Як літньої, червневої вже, днини.

Акація он скоро зацвіте,
І липа цвіт готова викидати.
Нехай вже буде літо, та, проте,
Весні наш вік не варто підганяти.

«Сегодня желтая луна…»

Сегодня желтая луна
Едва видна за облаками.
То спрячется, то вновь она
Плывет, как челн, между волнами.
Но тучи вовсе нипочем
Луне, красавице беспечной.
Она плывет своим путем
С загадочным названьем вечность…
Дорогой жизни бесконечной…

«Чарівним акацій ароматом…»

Чарівним акацій ароматом
Оповите місто, мов серпанком.
Зацвіли вони щось ранувато:
Не у червні, а травневим ранком.

Змінюється дивно так природа.
Чи не те щось коїться зі світом?
Нині весняна іще погода,
А квітує все, неначе літом.

Останній дзвоник

Здається, що дзвенить весь світ
Шкільним останнім дзвоником.
І сонце скаче по траві
Веселим жовтим коником.

В сльозах батьки і вчителі,
А діти посміхаються,
Бо не батьки, а ці «малі»
Зі школою прощаються.

Мабуть, пробігти має час
Вже непомітним коником,
Щоб діти з сумом ще не раз
Згадали день цей з дзвоником.

«Тьохнув, немов сердечко, ранок нового дня…»

Тьохнув, немов сердечко, ранок нового дня.
Вітер ладна уздечку сонячного коня…
День уже весь в напрузі, наче дроти, гуде.
Хай він щасливо, друзі, нині для вас пройде.

«Дождя седая пелена…»

Дождя седая пелена
Вечерние размыла дали…
Мне три часа еще до сна,
А вот глаза уже устали.
Повысилась вдруг «клейкость» век,
Как будто смазали их медом.
Всяк спать захочет человек,
Когда такая вот погода.
Поют дождинки в унисон
Внизу, в листвы зеленом царстве…
Под эту песню входит сон —
От стресса лучшее лекарство.

«Эх, дороги-дороги… Эх, по жизни пути…»

Эх, дороги-дороги… Эх, по жизни пути!
Как прошел уже много и как много идти…
Что легко было – враки, никому ты не верь.
Оглянешься, и страшно станет только теперь.
Но былое минуло, а что нового ждет
В нашей жизни, что ныне – как весной ледоход?
Льдина лезет на льдину, мнет, ломает, крошит…
Думал, друг, а он в спину все ударить спешит.
Все сложнее, чем было… Нынче – даже вдвойне!
Но оно и понятно, ведь мы все на войне!
И война, как цунами, каждый день над тобой…
А спасеньем в той схватке может стать лишь любовь
И незримой стеною перекрыть все пути,
Чтобы зло в этом мире не смогло нас найти,
Чтобы не остудило горе наши сердца,
Ведь с любовью мы вынесем все! До конца!

«Я родниковой свежестью утра…»

Я родниковой свежестью утра
Наполню двор, плеснув ее в окошко.
И в дверь небес я пропущу ветра,
Чтоб пошалили поутру немножко.
Стряхну с ветвей я лепестковый снег,
Покрыв дорожки белой пеленою,
Остановив часов бесстрастный бег,
Заполнив время лишь одной весною.
Чтобы и впредь, в грядущие года,
Мы молоды душой и сердцем были.
Чтобы любовь в душе жила всегда
И чтоб всегда мы искренне любили.

«Сьогодні місто зранку у тумані…»

Сьогодні місто зранку у тумані.
Розмита ним і досі далина.
Мабуть, сумує у свій день останній,
Прощаючись із нами вже, весна.
Вона чудово так відпрацювала,
Створивши світ небачений краси.
І, вже йдучи, невтішно заридала
Прозорими краплинками роси.
Вже червень перші трави косить

Вже червень перші трави косить

«Тепло, тихо… Ранок літній…»

Тепло, тихо… Ранок літній.
Сонечко рікою ллється.
У зеленім верховітті
Птаха радісно сміється.
Бджілок гул перекриває
Тихе вітру шепотіння.
Поміж гілочок сіяє
Золотисте павутиння.
Сад – зелено-різнобарвний,
Неймовірно пахнуть квіти…
День сьогодні буде гарний —
Бо на те ж воно і літо.

«Просто ранок, в спокої і тиші…»

Просто ранок, в спокої і тиші.
Просто небо, глибоке і чисте.
Просто вітер, що віти колише.
Просто рідне, улюблене місто.
Просто день, так, буденний, не свято.
Просто усміх веселий людини.
Я бажаю зовсім небагато:
Просто, друзі, щасливої днини.

«У ніч липневу гріх великий спати…»

Спи, ночь в июле только шесть часов…
Р. Гамзатов «Колыбельная»

У ніч липневу гріх великий спати…
Тоненький серпик місяця вгорі,
Садів темніють пишні літні шати
Й, мов діаманти, сяють ліхтарі.
Нічне прозоре зоряне склепіння
Над головою низько нависа.
Лише хмаринок біле павутиння
Липневі обрамляє небеса.
Ці літні ночі – то безмежна втіха,
Політ бажання, спинений на мить.
Яка ж бо тиша, спокоєм все диха!
Лиш тільки серце радісно дзвенить.

«Из-за угла выглядывает лето…»

Из-за угла выглядывает лето,
Словно мальчишка, весело свистя.
Как ты, не знаю, но я видел где-то
Вот это шаловливое дитя.
Может, оно из детства к нам примчалось
Или из дальней юности пришло…
Но точно знаю, что еще не старость
Из-за угла смеется так светло.

«Вранці заступили небо хмари…»

Вранці заступили небо хмари,
Та дощу вони не обіцяють.
Хоч цих хмар сьогодні не чекали,
Та нічого, хай собі літають.
Бо й між ними сонце проглядає,
То чому б хмаркам не політати?
Доброго я дня усім бажаю,
Адже літо – завжди наче свято.

«Все небо в білих блискавицях…»

Все небо в білих блискавицях,
Але громів чомусь не чути…
Принишкла поночі столиця
В тривозі: що то має бути?
Тривога просто вже розлита
В задушливій червневій ночі,
Й густе повітря можна пити.
І п’єш, хоч дуже неохоче.
Неспокій душу обіймає,
Хвилюють білі блискавиці.
Ми ж зливи і громів чекаєм:
Я та стривожена столиця.

«Дощить, дощить… Немов в проріху…»

Дощить, дощить… Немов в проріху
Щодня з небес тече вода.
І, начебто, іще не лихо,
Та, певним чином, вже біда.

Та й сонце рідко виглядає,
І що не день, то в різний час.
То ранком трошечки засяє,
То в полудень потішить нас.

Вже й літо вийшло у дорогу,
Хоч дощ вночі був, аж гуло.
Сьогодні попрошу у Бога,
Щоб теплим літечко було.

«Купается в волнах заката…»

Купается в волнах заката
Сосновый задумчивый лес.
Он выглядит строго и свято
На фоне вечерних небес.
Они постепенно меняют
Привычный для дня синий цвет,
Ведь солнце на них оставляет
Заката алеющий след.
Стирая исконные грани
Меж летними ночью и днем,
Диск солнца, блуждающий странник,
Пылает закатным огнем…

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.